

Hjemme i Lofoten holder bildekunstneren Snorre Kyllingmark barndommens Svolvær på avstand – med kikkert.

Foto: SIGBJØRN LAURITZEN

Barndom i sikte

Tre sultne nordnorske kunstnerspirer, like mange stjålne gulrøtter og en rasende sokneprest. Åpningen av ei kunstutstilling kan by på så mangt. Da venn og

kollega Thor Erdahl åpnet Snorre Kyllingmark sin hovedutstilling under Kunstfestivalen i Lofoten, røpet han kunstnerkallets vidervedigheter.

SIGBJØRN LAURITZEN

La oss ta historien først som sist:

Året er slutten av 60-tallet. En gjeng unge kunstnerspirer fra kunstakademiet med lærere på stavkirke-ekskursjon til Vestlandet. Ved den vakre stavkirka ligger sokneprestens fristende gulrotåker, mer lokkende enn stavkirkas linjer. Unge Erdahl, oppvokst med Lofotens sedvaner, røsker opp tre herlige grønnsaker og deler med sin venn Snorre og en annen bildende nordlending, Arnulf Johansen. Da kommer soknepresten susende, griper grafiker-spiren fra Kabelvåg i nakken. Proppfull av herlige moralske formaninger og reprimander drar han synderen med seg ned til kunstakademiker-gjenget. Idet presten tar sats, rekker læreren presten en hundrelapp og ber om å

få kjøpe de tre gulrottene. Hvorpå luften går ut av soknepresten og lettelsen brer seg i studentflokkens, mens tyv og helere skjønner at tyvgodset kan fortæres med en viss velsignelse attpå.

Da snur Snorre seg mot læreren og avgir følgende lakoniske, men ikke aldeles utaknneklige erklæring:

Det der gjør' du bare fordi vi e' nordlendinga!

Kikker hjem

– Du er utflytta nordlending i Oslo, Snorre Kyllingmark. Hyggelig å komme oppover på gamle tomter igjen?

– Ja, visst. Jeg er veldig knyttet til Svolvær. Har jo foreldre og venner her. Det er forresten litt av et skifte å komme fra Oslo og hit. Ikke bare i geografi, også mentalt. Føler jeg

at jeg slapper av her. – Men blir det bare avslapning?

– Ja... Jeg tilbringer ferien i loshytta på Skrova. Der er det fint å

speil-
bildet

Navn: Snorre Kyllingmark
Alder: 48 år
Bosted: Oslo
Yrke: Billedkunstner

være. Så nær barndomsbyen Svolvær. Uten helt å være der. Jeg bruker kikkert. Sånn holder jeg barndommen litt på avstand. Fra Skrova kan jeg zoomme den inn, når jeg vil.

– Artig å bli invitert hjem for å være hovedutstiller under Kunstfestivalen i Lofoten? Det er vel en ære?

– Ja, veldig hyggelig.

Oppfyllelse

– Men bildene dine, de kunne vel stått oppe lenger enn bare under Kunstfestivalen?

– Ja, ei uke er kort tid. Utstillinga kunne egentlig stått hele sommeren, særlig når en tenker på de utgifter kunstsenteret har hatt.

– Hva synes du om denne kunstfestivalen?

– Fint å komme hit og få se hva folk er opptatt av.

– Mange bildende kunstere er jo knyttet nettopp til Svolvær..?

– Ja, veldig mange, og flere vil det bli. For det er ett eller annet som går i oppfyllelse når man kommer hit.

Synet

– Bildene dine, la oss nå ikke glemme dem. Hva kjennetegner bildene dine?

– Nei, det må andre svare på.

– Hva mener du selv, da?

– Jeg snakker sjelden om det jeg gjør. Det blir for komplisert. Man holder gjerne fast på bildet, og sin egen forståelse av det. Men jeg tror aldri på folk som sier «Jeg forstår ikke bildet». For noe opplever de. Synet er jo den sterkeste sansen vi har.